

Csendőrnapi, visszaemlékezés 1945. február 14-re

Gyurkó, de lehet Curkó Gyula is, nem emlékszem már a pontos nevére. Csendőrőrmester, aki a bal combján egy jókora orosz aknaszilánkkal került a Siklakórházba. Kivették a szilánkot és úgy került hozzánk, hogy a felesége a mi konyhánkon dolgozott (Szinház utca 7). Takácsi Gyula huszár alezredes engedélyezte, mert földiek voltak az őrmesterrel (Tiszarof). A bunkerben velünk volt és ott szorgoskodott. Nekünk annyi előnyünk volt, hogy Rozina a konyhából bőségesen ellátott élelemmel. A körülzárt budai Várban ez nagy szerencse volt számunkra. Amikor 1945 február 11-én késő délután jött a parancs a kitörésre, elbúcsúztunk tőlük, mert az őrmester nem tudott a sebesülése miatt velünk jönni. A második csoporttal törtünk ki este tíz óra felé. Nem írom le a borzalmakat, csak annyit, hogy nekünk nem sikerült. Az Ördögárokánál úgy döntöttünk, hogy visszamegyünk – ha sikerül feljutni a Várba, hogy ott essünk fogságba (Hindy Iván vezérezredes döntése volt).

Szörnyő órák következtek. Hajnali 4 órakor értünk vissza. Gyulát és feleségét örömmel láttuk viszont, de sajnos Takácsi alezredes valahol lemaradt. Másnap csend volt. Február 13-án jöttek fel az oroszok. Délután mindenkit a Kapisztrán téren gyűjtöttek össze. A földön ülve töltöttük a hideg havas északát. Gyula és Rozina nem maradhatott az épületben, ezért Rozina katonaruhában köpeny alatt jól felöltözve, mint férfi kísérte az urát. Mi is segítettünk nekik. Egy orosz tiszt adta ki a parancsot, hogy mindenki a gyűjtőhelyre távozzon. 5-6 fiatal orosz vigyázott ránk; voltunk reggelre vagy százötvenen magyar katonák. Február 14-én délelőtt több szakasz orosz katona jött fel hangosan, majd szétszóródtak a Vár utcáiba, valószínűleg német harcosok felkutatásával voltak megbízva. Délután újabb szakasz jött, akinek parancsára ötösével sorba állítottak az Ostrom utca lejárataánál. A csendőrőrmester sebe a sok gyaloglástól újra vérzeni kezdett, és ezért a felszólításra nem tudott felállni, hiába segítettünk, visszaesett a földre. Az egyik orosz kiabált valamit, majd látva, hogy sebesült és nem tud menni, géppisztolyával többször belelőtt. Gyula hátra esett, Rozina felsikoltott, ráborult, mire az orosz újabb lövéseket adott mindkettőjűkre. Megrendülve a látottaktól, lehajtott fővel botorkáltunk az ordító orosz kísérettel az Ostrom utcán lefelé a Széna tér irányába. 1945 február 14-e volt. Csendőrnapi. Legyen áldott emlékük!

BK

*Hadak Utján Bajtársi Híradó
61 évfolyam, 527. szám
2010. Január-Február-Március*